

10 dikter från Donsö.

1.

långsamt växande magnolior,
drar in över morgonens ljus
för att väcka dem som sover

det är någon som styr i västanvinden:
lägger an mot kustens fönster

det är midsommardag
och havet därute har mycket att tänka på:

det ruvar i framsidans skål, uppoffrande

2.

under morgonens hundpromenad
ryser kroppen av hänförelse

som en beslutsam rörelse över grå granit
och himlens mjuka arm
vilar ännu mot tegelpannors ärgade tak

cyklar ligger glömda mot våt asfalt

hamnen omfamnar fortfarande
våra båtars inneboende oro

skrov darrar i hårt dragna rep
när vind stiger ur dagens tidiga lunga

att angöra en brygga?
helt omöjligt då plats saknas

en hamnkaptan kan sova gott på strandens däck,
som en närvarande ande i drömmens frälsta hamn

3.

Sigyns ankare indraget i mungipans orangea plåt.

de röda fiskebodarna lutar som trötta vrak;
påminner om en omöjlig rörelse över upprört hav

oro vid säker förvaringen
döljs i tuber, inneliggande rör med beständig slutförvaring

det är tidigt på ön
men sent på jorden

tidigt, för det sköra liv
som springer fram över förskolans golv.

sent, för dem som ännu inte funnit
en tro vid kyrkogårdens frid.

hur tvivelaktig är inte tanken, drömmen
under dagar av motsatser och möjliga projekt?

en morgon då Kårholmen nalkas
när vi drar mot Vrångö
med rester av en ihållande vind

4.

klippans tyngd och nåd

tyngden, den urgamla granitens rop
sammanhållna lager av minne och tröst

nåden, den strävsamma, närvarande
under sköra blad vid daggens dop och rening

osynliga frukter mognar till skörd,
som om havet ville samlas här
efter en tids förströelse
under den närvarande sommarnes trofasthet

5.

morgonen har ännu en gång befriats under brons fäste

eller vid en klippas såriga fot,
vid granitens känsliga hand och avtryck

dimmor, slöjor, närvarande ljus, hav

lätta moln över en fjärd med upplysta leder,
turer som bär och dansar över kända golv

6.

barnets rop och skratt vid föräldrars skydd

familjehusen vilar bland träd,
inhyrda som naturliga gläntor i grönskans rum.

dörrar slås upp mot friskt vatten

fåglar har ännu inte kommit med sång
men vinden upphör inte att spela

dagen är kanske något försenad
medan Kopernikus' ivriga hand styr en kompass,
där tjänstgörande män följer redan uppgjorda tabeller

7.

jag andas här med slående hjärta

jag talar med tid och klockor
när skrov lägger till vid hamnens tunga
för att föda ord ur gammal och ung:

klippa, hav, horisont
öppningar mot en fast längtan,
surrad vid tångens ansikte

tålmodigt förvarade krafter utan misstag

återfunna möten mellan yta och djup

8.

i själens dunkel talar nu en röst
om frid och fred

men gruset skvallrar om en annan rörelse

djupt därnere och högt däruppe

som staplad vrede,
som ved,
kluven med trubbig yxa

- Är det någon som försvarar havets misstag?

skrov som skaver i förbjuden hamn,
ögon, som blundar och sluter sig samman

sakta i skymningen

sidorörelser för en noggrann ankomst,
då metalliska landgångar skjuts klingande åt sidan

öars magnetiska rörelser
arketypiska drag genom upplyst grynna.

människan överlever i stim

en ensamhet fyller havet, som faller fritt
i svagt ljus.

9.

vila och väntan under kupade händer

snabba rörelser här och nu

svårtydda mönster möter färjan under bron,

bunkrar, fyllda hålor av ångest
faller tungt från ett fäste till ett annat

det antagna kriget pågår
där utanför

spioner kommer in från havet
för att avlägga dagens lösen

kodorden flyter

siffror ej synliga mellan bruset och sveket

radarskärmar cirkulerar i krypterat landskap

magnolior slocknar under dagen
för att lägga sig till ro i skymnings timma

10.

det är ändå tidigt
när människor möter varandra
i en naturlig rörelse på däck,
när färjan bär ut över det välkända, hemkära flöden

det är allt för sent
när vi har förlorat våra söner i vågens grav,
då kyrkogårdar förvandlas till evigheters vilohem,
när vi bugar till avsked
och lägger våra brustna kransar i sorgens ljus.

det är nu som det sker
och vi strävar upp i vind som måsens fot och vinge
i en tidlös rörelse som omfamnar varje tvivel

här är du och jag och alla andra

Hans-Evert Renérius